

VALGET OM AT DANSE

Maddie fik det meget bedre, da hun så sine klassekammerater danse.

ILLUSTRATION: SUSANA GURREA

Rebecca Bischoff

(baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

Maddie lagde sine dansesko i sin taske. Dansetimen var lige slut, og det var tid til frokost. Hun mødte sin veninde Ashlynn ved døren.

»Hvad syntes du om den nye sang?« spurgte Maddie, da de gik hen til kantinen. Deres klasse skulle danse til en ny sang til årets sidste show foran alle deres familier.

»Den er okay, tror jeg,« sagde Ashlynn.

»Nogle af ordene virker lidt mærkelige,« sagde Maddie. »Jeg kan ikke så godt lide den.«

Maddie tænkte, at hun ville blive flov, hvis hendes forældre og lillesøster så hende danse til musik som denne.

Ashlynn trak på skuldrene. »Min bror kan virkelig godt lide den. Han spiller den meget.«

»Nå.« Maddie så ned.

Hele dagen kørte sangen i Maddies hoved. Hun kunne ikke lide, hvordan den fik hende til at føle. Men Ashlynn syntes ikke, at den var slem. Måske var den okay.

Maddie huskede en hjemmeaftenlektion, som hendes familie havde om musik. Mor sagde, at god musik kan hjælpe folk til at føle Helligånden. Og musik med dårlige ord kan gøre det sværere for dem at føle Ånden. Måske fortalte Helligånden hende, at sangen ikke var god.

Hun rynkede panden. Sangen havde ingen bandeord. Var den stadig dårlig?

Da Maddie kom hjem, fortalte hun sin mor om sangen.

»Kan du læse ordene og se, hvad du tænker?« spurgte Maddie.

Sammen fandt de sangens ord på nettet. Maddie så på mors ansigt, mens hun læste.

Mor rynkede næsen. »Jeg kan godt forstå, hvorfor du ikke kan lide den,« sagde hun. »Den har ikke bandeord, men jeg synes ikke, at det er en god sang

for børn i fjerde klasse at danse til. Jeg taler med din danselærer om den i morgen.«

Næste dag talte mor med hendes lærer, fru Slater, i skolen. Maddie var bekymret for, om fru Slater ville blive ked af det, men det blev hun ikke! Hun sagde, at hun godt forstod, hvorfor mor ikke kunne lide sangen. Men hun sagde, at det var for sent at ændre musikken.

»Maddie behøver ikke at danse til sangen,« sagde fru Slater. »Hun kan sidde den dans over.«

Det lød skræmmende at sidde alene. Maddie besluttede sig for at bede Ashlynn om at sidde over med hende. Ashlynn sagde ja!

Da dagen for showet kom, mødte Maddie Ashlynn i salen.

»Jeg er glad for, at du vil sidde over sammen med mig!« sagde Maddie med et smil.

Men Ashlynn smilede ikke tilbage. »Jeg vil alligevel ikke sidde over,« sagde hun og rettede på sin nederdel. »Jeg vil danse med alle de andre.«

Maddie følte sig utilpas. Hun ville ikke sidde alene. Men hun havde det stadig ikke godt med sangen.

Maddie stillede sig hos de andre og dansede til den første sang. Så var det tid til den næste sang.

Hendes hjerte hamrede. Hun bad en lille bøn i hjertet. Så tog hun en dyb indånding, gik hen til siden af scenen og satte sig ned.

Da Maddie havde forladt scenen, fik hun det meget bedre. Hun så sine klassekammerater danse. Da de var færdige, klappede hun. Hun følte sig glad og varm indeni.

Maddie smilede. Det var skræmmende at sidde over alene, men hun havde det godt med, at hun havde lyttet til Helligånden. ●